

Hans Tanker havde indtil den allersidste Tid saare sjælden beskæftiget sig med Hjemmet. Forældre og Søsken­de var i Aarenes Løb gledet mere og mere bort fra ham, var dukket ned under hans Livs Horisont.

Tidlig paa Formiddagen naaede han den lille By i et klart Novembersolskin.

Hans kraftige, efter udenlandsk Mode paa­klædte Skikkelse vakte en vis Opsigt paa Per­ronen, idet han steg ud af Kupeen. Han bar en musegraa, silkeforet Rejsefrakke med lange Skøder og brede Fløjelsopslag paa Ærmerne. Paa det mørke, tætklippede Hoved sad en højst moderne, lavpuld­et og bredskygget Silkehat; paa Fødderne bar han lysegraa Gamasjer. Og baade hans Haandkuffert, Hattefuttal og øvrige Rejseudstyr var af fineste Sort og skinnede af Nyhed.

Et Par vadmelsklædte Bønder, der var krøben ud af en Kupe ved Siden af hans, foer helt for­skrækket til Side for ham. Ikke uden Tilfreds­hed hørte han den ene af dem hviske til den anden:

»Monstro, te at det sku' være ham, den unge Grev Frys?«

Skønt han telegrafisk havde meldt sin Ankomst, var der ingen til at modtage ham. Hermed var han ikke utilfreds, da det gav ham et Paaskud til at tage ind paa et af Byens Hoteller, hvad der i enhver Henseende vilde være ham bekvemmest; han